

Lectura dramatitzada

Disseny : Rosa Morera

Intèrprets:

Madeleine ..... **Fina Rius**
 Jérémie ..... **Pep Ferrer**
 Lin ..... **Yue Yang**

Traducció ..... Elisabet Ràfols
 Espai/il·luminació..... Enric Planas

"El matí del 23 de febrer de 2006, una notícia llegida al diari em va cridar l'atenció. Deia que el periodista xinès Yu Dongyue, de 38 anys, acabava de ser alliberat després de 17 anys de presó pel fet d'haver llançat pintura sobre el retrat de Mao durant les manifestacions que hi va haver a la plaça de Tiananmen el maig de 1989. Colpejat i posat en cel·les d'aïllament en diverses ocasions, aquest l'home pateix actualment una malaltia mental.

Aquesta notícia em va sacsejar. De sobte em vaig quedar horroritzada per la severitat de la sentència: 17 anys de presó per una acció que no ha causat cap mort o lesions a ningú. Jo estava entristida per les conseqüències del càstig en la vida de Yu Dongyue que va perdre la seva joventut i el seu senderi pel sol fet d'haver fet un gest purament simbòlic.

Llavors vaig recordar els primers dies dels meus 20 anys, època en que la figura de Mao Tse-tung va ser font d'inspiració per a tots els joves d'Occident que buscàvem un món millor. Llavors vaig pensar en l'acte en si, llançar pintura sobre el retrat d'un líder intocable, en l'increïble audàcia d'aquest gest, en el seu poder, en el seu caràcter sacríleg i em vaig estremir. Llavors vaig escriure "Yu Dongyue" a Google i els esdeveniments van començar a aparèixer sota els meus dits: les desenes de milers de persones a la plaça de Tiananmen durant gairebé dos mesos, la vaga de fam, el desplegament de l'exèrcit al voltant de Beijing i les grans manifestacions, el gest de Yu Dongyue i els seus dos companys, Lu Decheng, Yu Zhijian, la seva detenció, la seva condemna, etc. Sense entendre ben bé per què, aquesta història que va passar en un lloc llunyà, fa gairebé vint anys, em va agitar tan profundament. Em semblava tan forta i tan rica de contingut i sentit que volia apropar-me-la. Però per explicar-la vaig sentir la necessitat de fer-ho a través de la sensibilitat de personatges que no han experimentat aquesta tragèdia, que la veuen de lluny, deixar-la que vibri en ells i en busquin el significat. Els tres personatges de l'obra són persones, com tots nosaltres, que conviuen amb els seus propis dimonis. En primer lloc, Madeleine, és una dona d'uns cinquanta anys, una ex militant en plena crisi. Després Lin, que és una jove immigrant xinesa que no sap res i que no vol saber res de Yu Dongyue ni dels patiments que ella ha deixat al seu país. A continuació, tenim Jérémie, un home solitari, absorbit pel drama íntim que ha marcat la seva vida.

Carole Fréchette